

Nr 91.

Av herrar **Henrikson** och **Elisson**, om skrivelse till Kungl. Maj:t
angående rätt för vissa värnpliktige till en fri resa till
och från hemorten.

Det pågående världskriget har ju medfört ett orostillstånd, som på ett mycket kännbart sätt drabbar även de länder, som icke äro direkt in-dragna i den krigiska konflikten. Icke minst är förhållandet sådant för vårt vidkommande, och många äro de i vårt land, som fått vidkännas stora upppoffringar på ett eller annat sätt. Särskilt har landets värnpliktiga ungdom måst underkasta sig mycket kännbara personliga och ekonomiska upppoffringar — upppoffringar, som ju varit nödvändiga för tryggheten av vår neutralitet och som även glädjande nog synas i allmänhet hava burits utan missnöje eller klagan. Det finnes många vittnesbörd om att inkallelserna fullgjorts med entusiasm och offervilligt sinne.

Då svenska staten för åstadkommande av den krigsberedskap, som är nödvändig för vår neutralitetsvakt, ser sig nödsakad att inkalla de värnpliktiga årklass efter årsklass till extra tjänstgöring, synes det emellertid vara av vikt, att denna tjänstgöring göres så litet betungande som möjligt. I känslan härav har också vederbörande i allmänhet medgivit de inkallade rätt till viss tids tjänstledighet, under vilken de skulle kunna bliva i tillfälle att se till sina familjer eller ordna ekonomiska angelägenheter. För många av de värnpliktige blir emellertid denna rätt illusorisk på grund av de med hemresan förenade kostnaderna. Landstormsmännen äro härvid bättre ställda, då de ju i allmänhet förläggas rätt nära hemorten. De värnpliktige däremot, som inkallats enligt 28 § värnpliktslagen, bliva ofta för-

lagda till platser, som äro mera avlägsna från hemorten, och för ett stort antal av dem blir det av ekonomiska skäl omöjligt att någon enda gång under hela tjänstgöringstiden besöka hemmet. Visserligen få de begagna sig av truppbiljett, som är något billigare än vanlig biljett, men kostnaden blir ändå så pass stor, att de ej äro i stånd att komma ut med den. För att dessa i detta avseende ej skola bli alltför mycket sämre ställda än sina ekonomiskt bättre lottade kamrater, synes det därför vara högeligen önskvärt, att de enligt 28 § värnpliktslagen inkallade värnpliktiga tillerkändes en gratisresa till och från hemorten under tjänstgöringstiden. Kravet härpå är så mycket mer berättigat, som många av de inkallade och bland de äldre årsklasserna säkerligen de flesta äro familjeförsörjare, för vilka möjlighet till ett besök i hemmet kan vara av mycket stor betydelse.

På grund av vad sålunda anförts få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, det Kungl. Maj:t ville medgiva de värnpliktige, som enligt 28 § värnpliktslagen äro inkallade eller under den pågående krisen komma att bli inkallade till tjänstgöring, rätt under varje inkallelse till en gratisresa per järnväg eller ångbåt till och från hemorten.

Stockholm den 26 januari 1915.

A. Henrikson,
Heberg.

Anders Elisson,
Tvååker.